

“ஹிந்து சிக்ஸ் பிஃப்டி, தினமணி தினமலர் ஃபோர்ட் பிஃப்டி, தினத்தந்தி த்ரீ ஃபிப்டி, விகடன், குமுதம், இந்தியாடூடே ஃபைவ் ருபீ ஸ்..” கடகடவென அதிகாரமாக குரல் வந்து விழ, நான் பழைய பபேப்ர் வியாபாரியா?இல்லை அவர் வியாபாரியா என ஓரூகணம் நிலைகுலந்து போனார் பழைய பபேப்ர் வியாபாரி.

“சார்!சார்! கொஞ்சம் நிறுத்து சார். விட்டா எங்குட வியாபாரத்துக்கே வந்துருவ போல இருக்கு, அவ்ளோளாம் வராது சார்! எனக்குக் கிடகைக் கறதே கிலோவூக்கு ஐம்பது பசைவோ, ஒரு ரூபாயோதான்.. நீ இப்பிரடேட்டப் போட்டா நான் பழைய பபேப்ர் வியாபாரத்தையும் வுட்டூட்டூ இனிமே எங்க போறதுன்னு தரெயில..”

“ஏம்பா நான் என்ன தப்பாவா சொல்லிட்டனே. விவரந் தரெயாதவங்ககிட்ட நீ எப்படி வணோலும் வியாபாரம் பண்ணிக்கோ... வீட்ல கம்ப்யூட்டர் இண்டர்நெட்டுனு வசைச்சுகிட்டூ நான் இது கட்ட தரெயாமலா இருப்பனே.. நெட்ல பாத் தா இன்னைய ரடேட்டூ கரகெட்டா வருது.. நான் ஒண்ணும் உன் கண்ணக் கட்டி ஏமாத்துல.. வணோணா பாக் குறியா..”

“காயலாங்கடைய பாக் கவே நேரம் பத்துல.. இதுல கம்ப்யூட்டர் பாக் கணுமா.. நீ வறே சார்.. அதெல்லாம் தரெஞ்சா நான் ஏன் இப்படி லோலபடூறனே.. வண்ணாரபட்டே வந்து பாரு சார்.. குடோன்ல இந்தக் கம்ப்யூட்டரையெல்லாம் குடலை உருவிப் போட்டா எடகைக்குக் கட்ட தறேல.. என்னா கம்ப்யூட்டரோ! கம்பியூட்டர் விடூ சார், என் வயித்தப் பாரு.. காலலைநேந்து வறும் டீ யிலயே மணு சக் கர வண்பிய மிதிச்சுக்கிட்டூ,மணு நாலு மதெ தலை ஏறி பழைய பபேப்ர் வாரியாந்து வலி நோவூது சார். ஏமாத்திப் பொழகைக் கணுமனா எனக்கு ஏன் சார் இவ்ளோ பாடூ..”

“நோ..நோ.. இந்த ஆர்க்யமெண்டே வணோம். நாட்ல யார்தான் கஷ்டப்படல.. நான் கட்டத்தான் காலலை எழுந்து சாப்பிட்டனோ, சாப்பிடலயோ டயத்துக்கு ஆபிசு ஓட வணோபியிருக்கு.. நீ த்ரீ வீலர்னா நான் டீ வீலர்.. எல்லாருக்கும் கஷ்டந்தான்.. அதுக்காக ஒரு நியாயம் வணோடாமா.. கட்டூப்படியானா எடூ! ஒத்து வரலயா விடூ.. டோண்ட் வொர்ரி!”

“இப்பிப்ப் பசினா எப்பூபி சார்! மணாவது மதெ தலை இருந்து வறே இவ்வளவையும் தக்கியாந்தாச்சு, கம்ப்யூட்டர்ல அவன் ஆயிரம் போடூவான்.. காயிலாங் கடக்காரன் ஒத்துக் கணுமல்ல...”

“சரிசார், வறே என்ன பண்ணுது, நரோ சீ ரா போட்டுக்கலாம்.”

“என்ன நரோ சீ ரோ! நம்ம நாட்லயே இது ஒரு பெரிய ப்ராப்ளம்... தொழிலே இல்லவேங்கறது, கொடுத்து ஏட்டிக்குப் போட்டி பசேவீங்க.. உன்ன சொல்லி குத்தமில்ல... ஸ்டேட் கவர்மெண்ட்டே சரியில்ல... சரி காலலை காட்டியும் வம்பு வணைம்.. நீ மொதல்ல எடயப் போட...”

“உங்கிட்ட நஹு ரஹா பபேப்ர போடறதுக்குல்ல நான் பத்து ரஹாய்க்கு பால குபிக்கணும் போல இருக்கு.. ஒகே.. போடும்..போடும்..”

“என்னா சார்! பழைய பபேப்ர காரன்கிட்ட போயி இவ்ளோ வலிபடற, வீட்டு வந்து வாங்கிட்டுப் போறனே சார்... அம்பது பசை, ஒரு ரஹா விட்டுக்கொடு சார்..”

“பாத்தியா, பசே ஆரம்பிச்சுட்ட, பசோம எடயப் போடும்! பழைய பபேப்ரனா சும்மாவா? ஐ நரோ எவரிதிங்... பழைய அட்டப்பெட்டிய வசைச்சுதான் அம்பானியே பணக் காரணானான் தறியுமா? ஏதோ ஹிண்டு பபேப்ர பபிச்சிட்டு சும்மாவீட்டல் கடுக்குற ஜடமன்னு என்ன நனைச்சியா? ஐ எம் ஏப்ராஞ்ச் மனேஜர் ஆஃப் சிட்டியினியன் பங்க்... எபவ் டொண்ட்டி ஃபைவ் இயர்ஸ் சர்வீஸ்!”

“சரளமாக கல் வந்து விழுவது போல ஆங்கிலத்தில் வார்த்தைகள் வந்து விழ.. பழைய பபேப்ர வியாபாரிக் கு எடைய குழறியது... இரு சார்.. ஒரு கிலோ கல்ல எடுத்துட்டு வந்துற்றேன்,” என்று வண்டியை நோக்கி நகர்ந்தார்..

“இவனுகள் சாதாரணமா நனைக்காதீங்க, இந்தத் தராசு, கல்லு எல்லாமே ஃப்ராடும்.. கிலோ கணக்குல நம்மகிட்ட அபிச்சுட்டுப் போயிடுவான்! நம்ம அபார்ட்மெண்ட்டு மாதிரி எத்தன பரோ? எத்தன கிலோ அபிப்பாங்க, கணக்குப் போட்டு பாருங்க.. சும்மா நடிப்பாங்க சார்... இங்க சம்பாசிச்சு ஊர்ல போயி வட்டிக்கு விடுவான், வீட்டு கட்டுவான்.. ஒண்ணு தறியுமா, அவன் லைஃப் என்ஜாய் பண்ணு மாதிரி நாம கட்ட பண்ண முடியாது... இந்த காச வாங்கி நாம ஒண்ணும் பங்க்ல போடப் போறது கெடயாது.. சனங்கள் ஏமாத்த முடியாதுன்னு அவன் தறிஞ்சுக்குணும் பாருங்க.. அதுக்குத்தான் கொஞ்சம் ஸ்டிரிக்டா இருக்கறது...” பக்கத்து வீட்டுக் காரரிடம் எச்சரிக்கை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்..

“தோ சார்!...” பபேப்ரர், புத்திரிகையை வகைப்படுத்துதி நிறுத்துப் போட்ட வியாபாரி,
“கூறிச்சுக்க சார்.. இங்கிலீச் ஆறு கிலோ, தமிழ் மணு கிலோ, புத்தகம் நாலு கிலோ”
என்று லாவகமாக மனதுக்குள்ளையே கட்டிக் கொண்டு எதிரில் நிற்பவரை கண்களால்
எடை போட்டுக் கொண்டே சாக்குப் பைக்குள் பபேப்ரரை அசக்கி அசக்கி திணித்தார்.
கட்டவே கின்லே காலி பாட்டிலை நசுக்கி உள்ளே திணித்தார்.

“என்னப்பா நீ பாட்டுக்கும் எடை போடாமயே நசுக்கிப் போடற.. அதயும் நிறு” என்றார்
பேங்க்காரர் படபடப்பாக...

“சார் அதுக்கல்லாம் எட கெடயாது சார்... மொத்தமா ஒரு ரூபா போட்டுக்க.”

“என்னப்பா, பத்து பாட்டில் போட்டுருக்கனே. ஒரு ரூபாங்கற..”

“நீ அம்பது போட்டாலும் அது தலையெழுத்து அவ்ளோதான் சார்.. காயலாங்கடலை
வந்து பாரு.. உன் கம்பியிட்டரு மண்ட ஓடுக்கே அங்க மதிப்பு கெடயாது.. சும்மா
ஓடச்சுதான் போடுவோம்.”

“ஏமாந்தவனா இருந்தா இன்னும் நீ அள்ளி விடுவ.. உங்கிட்ட போட்டது மொதல்ல என்
தப்பு, சரி.. சரி.. பணத்தக் குடு...”

“உன்ன ஏமாத்தி நா என்ன அம்பானியா ஆகப்போறனே. ஏன் சார் நீ வறே..
பசேக்கட்டாதுன்னு வறே சொல்ற.. இந்தா சார் உன் பணம் அறுபத்தழே..”

“பாத்தியா திரும்பவும் வலையக் காட்டுறியே, எவ்ளோ கணக்கு சரியா சொல்லு...”

Written by தமிழ்நாடு கம்
Monday, 17 January 2011 21:19 -

